

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

ANTONI BOFILL / PALAU DE LA MÚSICA

Un moment del concert de dilluns a la nit al Palau de la Música

La mel a la boca

Berliner Philharmoniker - Orfeó Català - Cor de Cambra del Palau

Obres de: Fauré, Schumann
Director: Simon Rattle
Lloc i data: Palau de la Música (1/VII/2013)

JAUME RADIGALES

Palau 100 ens ha posat la mel a la boca amb el que ha estat el preàmbul –o la inauguració– de la propera temporada 2013-14: l'Orquestra Filharmònica de Berlín dirigida per qui, des del 2002, n'és director titular, el britànic Simon Rattle. Mediàtic i carismàtic, especialment projectat a través del cinema (*Rhythm is it!*, *Trip to Asia*) i la televisió (*Leaving home*), Rattle ha sabut agafar el relleu del seu antecessor en el podi berlinès, donant un pas més en la renovació de l'emblemàtica formació orquestral amb la programació d'un repertori que s'ha obert a compositors del segle XX.

Les dificultats (econòmiques i logístiques) de dur aquest immens instrument que és l'Orquestra Filharmònica de Berlín fan que les actuacions a casa nostra siguin escasses, de manera que la seva visita sempre és un esdeveniment. Ara ho ha estat, com ho prova el fet que en

tan sols cinc hores, les localitats per al concert de dilluns es van exhaurir a taquilla. I això que els preus eren astronòmics, en un context especialment difícil per la crisi que ens buida les butxaques. Tanmateix, quan quelcom val la pena la inversió es justifica, si l'objectiu –acomplert amb escreix– és passar una vetllada amb bona música, perfectament interpretada.

A aquestes altures, exhibir lloances cap a la formació berlinesa seria redundar en allò que ja sabem: com dèiem més amunt, la Filharmònica de Berlín és un instrument compacte i sensacional, un ens format per un engranatge amarat de tradició, però que també deu molt a les batutes que s'hi han posat al davant.

Rattle aporta vitalitat i energia, amb lectures que contrasten amb el so berlinès característic de fa quatre o cinc dècades, però que igualment permeten escoltar una *Segona simfonia* de Schumann amb tot el tremp i la compactació sonora que demana la pàgina. Els mífics sons de trompetes i timbales que –segons escrivia el compositor al seu amic Mendelssohn– ressonaven al cap de Schumann feien pensar, sota la direcció de Rattle, en aquells brots psicòtics que acabarien per dur Schumann a la tomba.

I és que la lectura de Rattle tendeix a la humanització de les partitures que dirigeix, com si volgués apropar la gran literatura simfònica a l'espectador d'avui, sense la distància estatuària d'alguns dels seus precedents en el podi berlinès.

Potser per això, el *Rèquiem* de Fauré interpretat a la primera part va preparar el terreny per a la segona en un episodi difícilment oblidable pels qui van assistir a aquesta audició.

La partitura del compositor francès, amb l'exquisida participació d'un Orfeó Català i un Cor de Cambra del Palau en estat de gràcia, va tenir en els nostres cantaires i en la batuta de Rattle el seu millor aliat, al costat de la discreció de la soprano Camilla Tilling i de la correcció del baríton André Schuen.

Simon Rattle s'implica, canta amb els coristes, respira amb els seus músics, i aconsegueix que les partitures esdevinguin corpòries, tridimensionals, efusives i mai desmesurades. És clar que davant seu té aquell magnífic engranatge filharmònic, format per mestres instrumentistes, conscients que serveixen una partitura i que representen una institució cultural de primer ordre. I senten el privilegi de fer-ho, implicats de ple en allò que tenen al davant.

Senzillament, gràcies.●